

4) підвищення рівня ділової активності (зниження рівня інертності економіки); 5) посилення державно-приватного партнерства; 6) підвищення рівня інноваційно-інвестиційної активності суб'єктів підприємництва (як чинника посилення конкурентоспроможності економіки); 7) забезпечення структурних зрушень в економіці на регіональному та місцевому рівні (внаслідок раціонального та структурно-збалансованого розвитку підприємництва); 8) зміцнення структурних складників економічної безпеки держави; 9) забезпечення високого рівня узагальненого показника економічної безпеки держави» [3].

Враховуючи вище зазначене, констатуємо, що велика кількість підходів є свідченням недостатньої досконалості кожного з них. Однак, складові характеристики та недоліки підходів важливо враховувати при виробленні сутнісних характеристик та політики державного регулювання економічної безпеки підприємництва як сектора національного господарства в критично складних умовах нинішньої війни та політико-економічної нестабільності.

Список використаних джерел:

1. Сото Х. У. Соціалізм, економічний розрахунок і підприємницька функція. К. : ІРІСЕН, 2008. 488 с.
2. Саніахметова Н. О. Підприємницьке право : Навчальний посібник. К.: А.С.К., 2001. 704 с.
3. Уразалієв Р. М., Васильців Т. Г. Узагальнення концептуальних основ економічної безпеки підприємства. *Науковий вісник НЛТУ України*. 2011. Вип. 21 (2). С. 153-158.

Ярослав ДЕМЧИШИН

аспірант освітньо-наукової програми

«Публічне управління та адміністрування» ЗУНУ

Науковий керівник - д.е.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу ЗУНУ Григорій МОНАСТИРСЬКИЙ

**ПРОБЛЕМИ МЕДИЧНОГО ОСБЛУГОВУВАННЯ ТЕРИТОРІАЛЬНОЇ
ГРОМАДИ У ПЕРІОД ВОЄННОГО СТАНУ**

Територіальні громади стикаються зі складною економічною ситуацією в Україні, що призвело до значних втрат економіки (прогнозується від 22 до 46% ВВП за даними Інституту економіки та прогнозування НАН України, руйнуванням інфраструктури (30-50% виробничих потужностей на суму \$94 млрд., житлового фонду 35,2 млн. м² на \$31 млрд., навчальних закладів на суму \$1,3 млрд.), зупинкою роботи до 80% підприємств, втратою роботи понад 50% українців, скороченням експортних надходжень до 48% та зменшенням капітальних інвестицій

до 45%). Дані аспекти впливатимуть й на систему охорони здоров'я України, у тому числі, та визначатимуть особливості реалізації публічної політики у галузі охорони здоров'я на рівні територіальних громад. [2].

Система охорони здоров'я України динамічно змінюється відповідно до реалій сьогодення, що потребує оптимізації процесів управління галуззю на рівні територіальних громад. Управління медичним обслуговуванням територіальної громади є важливою складовою суспільного життя в будь-який час, але особливо в період воєнного стану, адже медична галузь сьогодні функціонує в умовах обмежених ресурсів, незважаючи на діяльність міжнародних медичних організацій, волонтерську діяльність. У часи, коли зростає ризик захворювання та можливість додаткового травмування населення, необхідність медичної допомоги стає надзвичайно високою. Тому важливо забезпечити ефективне управління медичним обслуговуванням територіальної громади, щоб забезпечити належний та своєчасний рівень медичної допомоги в умовах воєнного стану.

Однією з основних особливостей управління медичним обслуговуванням в період воєнного стану є необхідність швидкого реагування на ситуацію та розроблення дієвих стратегій та тактик. У такі часи не можна дозволити собі затримки у прийнятті ефективного управлінського рішення чи недбалість у процесі організації роботи медичних установ та служб. Управління медичними ресурсами територіальної громади має бути чітко організованим, структурованим, регульованим чинним законодавством та спрямоване на ефективне використання всіх доступних ресурсів.

Важливою особливістю є необхідність планування та координації дій між медичними установами територіальної громади. На сучасному етапі є необхідним, щоб кожна медична установа знала свої обов'язки та функції в період воєнного стану, а також щоб усі лікувально-профілактичні заклади були підключені до єдиної системи управління, а управління було координованим й ефективним. Процеси прийняття ефективного управлінського рішення індукуватимуть процеси ефективної мобілізації ресурсів, у тому числі й у медичній галуззі.

Варто зазначити, що період воєнного стану створює серйозні проблеми для медичного обслуговування територіальної громади. Одними із важливих проблем є обмеження фінансування галузі, зниження рівня доступності та якості медичних послуг. Дані аспекти зумовлені скороченням мережі лікувально-профілактичних закладів, перепрофілювання медичних установ, тощо. Потрібно зважати на реалії сьогодення, що внаслідок збройного конфлікту медичні заклади можуть бути знищеними, переповненими або не мати достатнього ресурсного

забезпечення й потенціалу [3]. Іншою проблемою є обмеженість кваліфікованих кадрів, оскільки багато з них можуть бути евакуйованими або залишити свої робочі місця через загрозу для свого життя та здоров'я.

Крім того, період воєнного стану може призвести до збільшення кількості хворих на захворювання, пов'язані зі стресом, тривалою недосипаністю, погіршенням гігієнічних умов та іншими факторами, в тому й числі інфекційними. Це також може призвести до інтегрального навантаження на систему охорони здоров'я територіальної громади у цілому.

Варто зазначити, що додатковою проблемою постає проблема внутрішньо-переміщених осіб, яка не є достеменно врегульованою, а неопосередковано може додатково навантажити систему охорони здоров'я територіальних громад, що потрібно враховувати у плануванні діяльності мережі лікувально-профілактичних закладів [1].

Поряд із тим, соціально-значущою проблемою може стати погіршення функціональної активності комунікаційних мереж, що вторинно обмежить можливості передачі інформації та координації між управлінським апаратом та лікувально-профілактичними установами територіальних громад.

Можливими способами зменшення впливу та нівелювання цих проблем є підвищення готовності та попередня підготовка системи охорони здоров'я територіальних громад, імплементація аспектів стратегічного планування та підходів антикризового менеджменту галуззі на рівні територіальної громади.

Список використаних джерел:

1. Плужнікова, Т. В., Савченко, А. В., Савченко, А. П., Карпова, Ю. М. (2022). Аналіз надання медичної допомоги внутрішньо переміщеним особам в умовах воєнного стану. Затверджено до друку Вченою Радою Полтавського державного медичного університету, протокол №_9_ від 11.05. 2022 р., 54.
 2. Шкільняк, М., Мельник, А., Монастирський, Г., Васіна, А., Іванова, О., Дудкіна, О. (2022). Управління життєдіяльністю територіальних громад в умовах воєнного стану: виклики й механізми реагування. Вісник економіки, (2), 197-206.
- Gostin, L. O., Rubenstein, L. S. (2022). Attacks on health care in the war in Ukraine: International law and the need for accountability. JAMA, 327(16), 1541-1542.